

Πλὴν τῶν ἄνω περιστάσεων, αἵτινες καταδεικνύουσιν ὅτι ἡ Κοριτσά πολεμικῶς πλεονεκτεῖ τῶν πέριξ μερῶν, εἶναι δὲ καὶ μέρος ἀναπόσπαστον τῆς Ἠπείρου, καὶ ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ, οὐχ ἥττον καὶ οἱ κάτοικοι, ὥς ἐκ τῆς γεωγραφικῆς θέσεως, εἶναι φύσει πολεμικοὶ, εὐφυεῖς καὶ δραστήριοι, συνειθισμένοι εἰς τὴν σκληραγωγίαν. Ὁ πληθυσμὸς τῆς πόλεως καὶ τῶν πέριξ ἀναβαίνει μέχρι τῶν 35, 000 ψυχῶν, ἐξίσου χριστιανῶν καὶ Τούρκων, ἐξ ὧν οἱ τελευταῖοι εἶναι πάνπτωχοι.

Εἰς τῶν συνδρομητῶν.

ΠΟΙΗΣΙΣ

Ἄν ἔμειναν τὰ κάλλη της,
Ἡ δρόσος ὅμως λείπει,
Ὡς τὴν ἐσπέραν ἔαρος
Τὰ περιβάλλει λύπη
Περιπαθῆς καὶ μαγική.
Ὡ μᾶλλον μαραινόμενα
Εὐωδιάζουν τ' ἄρθη.
Τὸ βλέμμ' ἄν ἔμαράνθη.
Πλὴν φῶς οὐράνιον ἐκεῖ.

2

Τὴν εἶδες πρὶν τὸν κάλυκα
Κενώσῃ τῆς πικρίας;
Χροιάν ὥς γὰρ τῇ εἶδῃ
Καὶ αὔρας κ' εὐωδίας
Ἡ ροδοπόρφυρος ἦ ὥς.
Ἐβάδιζε; τοῦ ἔρωτος,
Μ' ὑπόπτερον τὸν πόδα,
Στεμμένην μὲ τὰ ρόδα,
Ὡς γὰρ τὴν ἔφερ' ὁ Θεός.

3

Πλὴν τῆς χαρᾶς τ' ἀμέριμνον
Εἶναι τοῦ κόσμου τούτου,
Εἴν' ἡδονὴ πτερόεσσα
Σπαταλωμένου πλούτου
Εἰς τοὺς λειμῶνας τῆς ζωῆς.
Τῆς λύπης δὲ τὰ δώματα
Εἴν' ἄνω ἐκτισμένα
Ἐκεῖ, τὰ πάθη ξένα.
Ὁ κόσμος; πόθων ἐνδεής.

4

Τὴν βλέπεις ὀλοστέραχτος;
Ἄλλοιᾳ χάρις τώρα.
Κοσμοῦν τὰ θεῖα κάλλη της
Τοῦ παραδείσου δῶρα.
Σιγᾷ, λαλεῖ ἢ μειδιᾷ;

Τὰ χεῖρα μὲ τὰ δάκρυα
Νομίζεις ὅτι φαίνει
Καὶ θέλγει καὶ πικραίνει
Ἡ γλυκερά της λαλιά.

5

Ἐμπνέει τι θεσπέσιον
Καὶ τήκει τὴν καρδίαν,
Ὅποταν περιβάλλεται
Τῆς λύπης τὸν μαρτύρον
Ἡ ὠραίας κ' ἀρετή. . .
Ἐπὶ τῆς γῆς ἐξόριστος,
Φοβεῖσθαι μήπως φύγῃ. . . .
Λυπεῖ καὶ καταλύγει.
Δὲν τὸ γνωρίζει πλὴν αὐτῇ.

6

Ἐφ' ὑψηλὴν κυπάρισσον
Νὰ κάθηται τὴν εἶδα,
Ὁ τῶν μνημάτων σύντροφος
Πρὸς τ' ἄνω τὴν ἐλπίδα
Ὡς ἀνατείλων ἀγρυπνῶν,
Καὶ τὴν ψυχὴν ἡ λύπη της
Πρὸς τ' ἄνω ἀφαρπάζει. . .
Σιγᾷ κ' ἀταβιδάζει
Τὸ πένθος της πρὸς οὐρανόν.

7

Στὰ χεῖλῃ τὸ παράπονο. . .
Κ' ἄν δὲν λαλοῦν τὰ καίει. . .
Σ' τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸ δάκρυον. . .
Θρηνοῦσι κ' ἄν δὲν ῥέει. . .
Εἰς τὸν πριγμένον της κλαυθμόν
Ζητεῖ τὰς ἀληθινὰς της
Ν' κρύψ' ἐπιτηδεῖως
Πλὴν σ' ἀποσπ' ἀκουσίως
Τὸ δάκρυ καὶ τὸν στεναγμόν.

8

Μ' ἐσθῆτα ἀτημέλητον,
Μὲ κόμην λελυμένην,
Ἐντὸς ἀνθρώπου ἐξαλλοῦ
Τὴν εἶδα καθημένην.
Τί τὴν ψυχὴν της συγκινεῖ;
Ὡς ἄγγελος ἀόρατος
Μ' αὐτὴν γὰρ συνωμῆλει
Κ' ἀκτίς γὰρ τὴν ἐφίλει
Τοῦ παραδείσου φαιερῇ.

9

Μὴν εἶναι δημιούργημα
Ἐμπλήκτου φαντασίας;
Μὴν εἶναι γλυκὺ ὄραμα
Ἐρωφίλοῦς καρδίας;
Ὅποιον κάλλος ἀγλαόν,

Εἰς τόσον ἕφος αἰρεσαι,
Εἰς τόσην πλάνην ῥέπαις
Μακάριόν τι βλέπεις,
Θνητὸν πλὴν εἶναι κ' αὐτὴ δν.

10

ὦ πλάσμα ἀγγελόμορφον.
Τὰ δάκρυα κ' ἄν πίρης,
Ἀθάνατον κ' οὐράνιον
Ἀκτινα ἐπιχύνεις
Εἰς τὴν ψυχὴν μου φωταυγῇ.
Ἐν βλέμμα, ἔν μινιδίῳ
Ἀνάμεισα τῶν στόνων,
Κ' ἄν φέρῃ βαθὺν πόνον,
Γλοχὺς παράδεισος ἡ γῆ.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΟΡΑΗ.

(Συνέχ. 161 φυλλ. 400.)

44.

Ἐκ Παρισίων 3 Ἰανουαρίου 1821.

Ἀγαπητὲ κύριε Κορτόσταυλε (εἰς Λόνδρον).

Πρῶτον εἰς σὲ γράφω, τὸ νέον ἔτος ταῦτο. ἔχε λοιπὸν καὶ πρῶτος τὰς εὐχάς μου, εὐχάς ὁμοίας τῶν ὁποίων ἔδωκεν ὁ Ἰσάκ πρὸς τὸν Ἰακώβ, ἂν καὶ δὲν εἴμεθα οὔτε σὺ Ἰακώβ οὔτ' ἐγὼ Ἰσάκ. « Δώη σοι ὁ Θεὸς ἀπὸ τῆς δρόσου τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἀπὸ τῆς ποιότητος τῆς γῆς, καὶ πλῆθος σίτου καὶ οἴνου. » Αἱ εὐχαί, βλέπεις, εἶναι πλούσιαι· ὅθεν μὴ φθονήσης νὰ μεταδώσης ἀπ' αὐτὰς καὶ εἰς τοὺς φίλους Φραγκιάδην καὶ Ι. Μαυρογορδάτον, καὶ τοὺς λοιποὺς συμπατριώτας. Εὐτυχεῖτε ὅλοι! ἐπειδὴ κρίνω τὴν εὐτυχίαν σας εὐτυχίαν τῆς πατρίδος.

Ἐλαβὰ τὴν ὁποίαν μ' ἐστείλας ἐπιστολὴν διὰ τοῦ χρηστοῦ Βογορίδου. Ὡς αὐτίκως μ' ἔφερε καὶ ὁ φιλητᾶς τὸ ζητηθὲν βιβλίον, περὶ τοῦ ὁποίου σὲ εὐχαριστῶ, προσμένειν καὶ τὴν φανέρωσιν τῆς τιμῆς του διὰ νὰ τὴν περάσω εἰς τὸ ἔχειν τοῦ μεταξὺ μας λογαριασμοῦ. Ἐπέρασα ὡς τόσον φρ. 23, 50, τὰ ὁποῖα μ' ἔδωκεν ὁ κύριος Πίγκολος ἐκ διαταγῆς σου.

Τὴν 25 Νοεμβρίου ἔστειλα πρὸς τοὺς ἐπιτρόπους τὴν εἰκόνα μὲ βιβλία, γράψας νὰ τὴν ἐντοπίσωσιν εἰς τὸν βιβλιοθήκην. Ἐρπνέρωσα εἰς αὐτοὺς καὶ τοὺς συνδρομητὰς εἰς βοήθειαν τῆς ζωγράφου.

Εἰς Μασσαλίαν κατευωδωθήσαν (καὶ τοὺς προσμένω καθ' ὅρην) δύο νέοι σπουδασταὶ πεμπόμενοι ἀπὸ τοὺς ἐπιτρόπους, οἱ ὁποῖοι μὲ λέγουν, ὅτι μετὰ τὴν τελειοποίησιν καὶ ἐπιστροφὴν αὐτῶν, μέλλουν νὰ πέμψωσιν ἄλλους δύο, καὶ μετὰ τούτους ἄλλους, καὶ οὕτω καθεξῆς δύο πᾶσαν φορὰν. Τοὺς γράφω κ' ἐγὼ, ὅτι τῶρα καὶ τῶρα μόνον ἡμποροῦν νὰ καυ-

χηθῶσιν ὅτι ἔχουν γυμνάσιον, ἐπειδὴ τὸ κτίζουν εἰς τὴν πέτραν. Ἔως τῶρα ἐκρέμετο ἀπὸ τὴν ζωὴν ἢ τὸν θάνατον, ἀπὸ τὴν μονὴν ἢ τὴν ἀναχώρησιν ἐνὸς ἢ δύο διδασκάλων, ἡγουν ἐστηρίζετο εἰς τὴν ἄμμον. Ἐπρεπε νὰ τὸ κάμωσι πολὺ ἀρχήτερα· ἀλλ' ὁμῶς ἂς γίνωνται τὰ καλὰ, καὶ ἂς μὴ παραπονούμεθα διὰ τὴν ἀργαπαρίαν των. Καὶ πάλιν εὐτυχεῖτε!

Ὁ συμπατριώτης καὶ φίλος

ΚΟΡΑΗΣ.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας στέλλω βιβλία δῶρα εἰς τὴν δημόσιον σας βιβλιοθήκην, ἐν ἑξ αὐτῶν εἶναι ἡ νέα ἐκδοσις τῶν συγγραμμάτων τοῦ d' Aguesseau, ἐκείνου δηλαδὴ εἰς τὸν ὁποῖον ἔψαλε τὴν ὠδὴν κατὰ τὸ 1702 ἔτος, Ἀντώνιος ὁ Κοραῆς. Πέμπεται ἡ ἐκδοσις εἰς τόμους 16 ὡς σημεῖον εὐγνωμοσύνης ἀπὸ τὸν ἐκδότην, ὅστις ἔδωκεν εἰς τὸν πρῶτον τόμον εἰς χρυσοῦν χαρτίου φύλλον ταύτην τὴν ἐπιγραφὴν

A la bibliotheque publique
des habitants de Chios
en reconnaissance
de l'Ode chantée
il y a plus d'un siècle
en l'honneur de notre illustre
d'Aguesseau
par un de leurs compatriotes
l'éditeur des oeuvres de d'Aguesseau.

45.

Ἀγαπητὲ κύριε Κορτόσταυλε,

Φοβούμενος τὸν κατὰ πάσιν ὄρην καὶ στιγμὴν φοβερίζοντά με θάνατον, ἔκρινα δίκαιον νὰ βάλω εἰς ἀσφάλειαν τὴν ὁποίαν σὲ ὑπεσχέθην χρυσὴν ταβυκοθήκην. Ὅθεν ἀφίνων αὐτὴν εἰς τὸ δερμάτινον σακκίον, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ μ' ἐστάλην, τὴν ἔδωκα εἰς ἄλλο σακκίον καννάβινον, τὴν ἐρρίψα, τὴν ἐσφράγισα μὲ τὴν αὐτὴν σφραγίδα τῆς παρούσης ἐπιστολῆς (εἰκόνα τοῦ Ἀσκληπιοῦ), καὶ ἐπέγραψα τὸ ὄνομά σου. Οὕτως ἐτοιμασμένην τὴν ἔθηκα εἰς ἓν ἀπὸ τὰ συρτάρια τοῦ τραπεζίου μου καὶ τὴν ἐκλείδωσα. Ὅταν ἀκούσης τὴν ἀγγελίαν τοῦ θανάτου μου, γράψε πρὸς τὸν φίλον μου καὶ ἐκδιβαστὴν τῆς διαθήκης μου (exécuteur testamentaire) Mr François Thurot, Professeur de philosophie, au Collège Royal de France, ὅστις θέλει τὴν σύρειν ἀπὸ τὸν τόπον τῆς καὶ σὲ τὴν παραδώσειν, ἢ πέμψειν ὅπου εὐρίσκεσαι. Ἴσως εἰπῆς, « Καὶ διατί δὲν μὲ τὴν πέμπεις τῶρα; » Ἀλλὰ, φίλε, ἡ ταβυκοθήκη φέρει τ' ὄνομά μου καὶ τ' ὄνομα τοῦ χαριστοῦ. Οἱ δύο του υἱοὶ σπουδάζουν ἐδῶ, αὐτὸς, ἂν καὶ ἀπίθανον, ὅχι ὁμῶς ἀδύνατον, ἐνδέχεται νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπιθυμίαν νὰ